

Mange medarbejderroser til Dorthe Mariehjemmet

Hvordan er det at arbejde på Dorthe Mariehjemmet? Findes der arbejdsglæde og medarbejderudvikling? Beboerbladet har talt med en række medarbejdere.

Af Charlotte Bach
Journalist

Det er bestemt muligt at finde arbejdsglæden hos ansatte på Dorthe Mariehjemmet. De er glade for beboerne, glade for kollegerne og føler, at de udvikler sig fagligt. Desuden berømmes den plads og det rum, der gives til improvisationer og forslag.

Social- og sundhedshjælper Winnie Bernbom arbejdede på Dorthe Mariehjemmet fra 2002 til 2008. Det var i den periode, at plejehjemmet blev ombygget, og Winnie Bernbom syntes, hun havde fået nok af byggerodet, og trængte til at se noget andet. Det gjorde hun på et andet plejehjem, hvor hun arbejdede i 15 måneder. Her fik hun sat tingene i perspektiv og opdagede, hvor stor forskel der kan være på plejehjem.

"Vi var tre ansatte til det, vi er seks om her på Dorthe Mariehjemmet. Beboerne kom op om morgenen til morgenmad, blev anbragt i sofaen indtil frokost, sat tilbage i sofaen efter frokost og igen hen til spisebordet til aftensmad. Derefter i seng. Det var stress! fortæller Winnie Bernbom.

Hun følte det som en stor glæde og lettelse, da hun kunne vende tilbage til Dorthe Mariehjemmet.

"Her er flere varme hænder, og vi har det godt i personalegruppen. Også med humor. Det smitter af på beboerne. Selvfølgelig kan vi have travlt, men vi bliver ikke stressede. Vi dækkes fint ind under fravær. Som selvejende institution kan Dorthe Mariehjemmet jo selv bestemme, hvordan man vil bruge pengene. Beboerne er i centrum, og her er masser af hjertevarme," siger hun.

Winnie Bernbom fremhæver fleksibilitet som et af nøgleordene. Der er plads til små improvisationer og afbræk i hverdagen. En samtale, højtlesning, en tur ud i Rødovre eller en udflugt til København. For nylig blev det f. eks. indført, at beboerne på deres fødselsdag kan bestemme menuen.

Kursusaktiviteten er høj: demens, arbejde med pårørende, anerkendende kommunikation, supervision, digitaldokumentation og flytteteknik. Winnie Bernbom, der også er sikkerhedsrepræsentant, påpeger, at man hele tiden udvikler sig som medarbejder.

"Vi løfter en stor menneskelig opgave, og vi højner vores faglighed. Og vi er stolte af det," fastslår hun.

Social- og sundhedsassistent Lone Frantzen har arbejdet to år på Dorthe Mariehjemmet.

Hun kommer fra et bofællesskab, hvor hun var afdelingsleder. Men hun blev træt af lederjobbet.

"Jeg er rigtig glad for at arbejde på Dorthe Mariehjemmet. Man får lov at udvikle sig, at bruge sine kompetencer, f.eks. i forbindelse med medicin og lægekontakt. Og kollegerne kan man virkelig sparre med. Læsse af på. Diskutere vanskeligheder med. Vi bruger hinanden meget. Og vi kommer ofte på kursus. Jeg har lige været på kursus om den værdige død. Det var et emne, der fangede os alle.

Ligesom Winnie Bernbom fremhæver Lone Frantzen det høje aktivitetsniveau samt det faktum, at der gives rum og plads til at gøre forskellige, individuelle ting med den enkelte beboer. Læse avisen højt, tage en længere snak, smutte over i supermarkedet med beboeren.

"Jeg tager ofte ud på "sofacyklen" med en beboer. Mens vi kører, har vi gode samtaler. Vi kender vores beboere godt. Kender deres livshistorie. Men man skal passe på, man ikke bliver farvet af livshistorien.

Jeg foretrækker at se på den enkelte som et individ og anvende livshistorien med omhu," siger Lone Frantzen.

Social- og sundhedsassistent Annette Damberg er aftenvagts og ansvarshavende på 2. sal. Hun har blot været ansat tre måneder på Dorthe Mariehjemmet og har mange roser til stedet – ikke mindst når hun sammenligner med andre plejehjem.

"De fysiske rammer er virkelig fine. Der er rum og plads, også til at lave afskærmninger og grupperinger, hvis det skulle blive aktuelt. Der er en dejlig atmosfære, og de beboere jeg har talt med, er glade for at bo her," siger hun.

Annette Damberg understreger, hvordan ting kan lade sig gøre. Der er sjældent langt fra idé til handling og "plejer" er død. Hun føler, at ledelsen er synlig, også for en aftenvagt, som kan støde på personalelederen sent om eftermiddagen.

"Ledelsen virker meget engageret, og der bliver lyttet til én," siger hun.

For nattevagt Sanne Mai Jeppesen har de fine ord fra Dorthe Mariehjemmets hjemmeside om respekt og værdighed rod i virkeligheden.

Hun er for nylig blevet ansat som social- og sundhedshjælper og har tidligere arbejdet på kommunale plejehjem.

"Jeg ønskede at finde et sted at arbejde, hvor man ikke altid var presset og følte, man manglede tid til det, man gerne vil. Og det har jeg fundet her. De enkelte leve-bo-miljøer fungerer meget fint, synes jeg, og det virker, som om alting kan lade sig gøre. I hvert fald undersøger man det grundigt, siger Sanne Mai Jeppesen.

Hun fortæller med glæde i stemmen, hvordan hun forleden havde mulighed for at sidde med en beboer og se tennis på tv til kl. 02.30.

Beboeren fik øl og popcorn, og de hyggede sig gevaldigt mellem Sanne Mai Jeppesens øvrige gøremål.

Hun er også glad for det fine samspil mellem kollegerne og føler, at hun er blevet taget godt imod.

Medarbejderne er håndplukkede, og man skal godkendes i gruppen som kollega. Det synes social- og sundhedshjælper Lene Andreassen

godt om. Ansættelsessamtalen handler ikke mindst om, hvorvidt man er god til nærvær med beboerne. Lene Andreassen har tidligere arbejdet på plejehjem i Gladsaxe og Brønshøj, og hun er ikke mindst glad for, at normeringen er i top på Dorthe Mariehjemmet.

"Det er dejligt, at man kan komme med forslag til, hvad vi skal lave. Jeg har f.eks. foreslået, at vi så Paul Hammerichs "Danmarkskrøniken". Et afsnit om dagen. Det har bragt mange klare øjeblikke frem hos beboerne. Lidt ligesom erindringskasser. Man kan bryde om bag demensen og pludselig opleve en ny verden," siger Lene Andreassen.

Hun vil gerne gøre mere ud af gymnastikken og eventuelt få en pianist til at komme og spille gamle schlagere a la Kai Normann Andersen. "At kunne bryde rutinen er rart, selv om det selvfølgelig er en balance. Vi skal respektere, at en beboer måske ikke har lyst til at deltage i alt det, vi finder på," siger Lene Andreassen. Hun finder nedenstående citat af Søren Kierkegaard rammende for arbejdet på Dorthe Mariehjemmet.

"At hjælpe er at forstå"

Hvis det skal lykkes mig at føre et menneske mod et bestemt mål, må jeg først finde derhen, hvor han befinder sig og begynde lige der.

Den, som ikke kan det, snyder sig selv, når han tror, at han kan hjælpe andre.

For at hjælpe nogen, må jeg visselig forstå mere, end han gør, men først og fremmest forstå, hvad han forstår.

Hvis jeg ikke kan det, så hjælper det ikke, at jeg kan og ved mere.

Vil jeg alligevel vise, hvor meget jeg kan, så skyldes det, at jeg er forfængelig og hovmodig, og at jeg egentlig gerne vil blive beundret af andre i stedet for at hjælpe.

Al ægte hjælpsomhed begynder med ydmyghed overfor den, jeg vil hjælpe, og dermed må jeg forstå, at dette med at hjælpe, ikke er at ville herske, men at ville tjene.

Kan jeg ikke dette, så kan jeg heller ikke hjælpe.

